

Tre og tredstydtyvende Møde.

Fredagen den 25de April Kl. 1¹/₂.

Protokollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsettelse af anden Behandling af „Forflag til Lov om det offentlige Fattigvæsen“.

Formanden: Som det vil erindres, er det første Halvdel af 2det Kapitel §§ 17 til 24 inkl. med de dertil hørende Vndrings- og Underendringsforflag, som er under Forhandling. Det 1ste Medlem for 1ste Kreds har Ordet.

Madvig: Den Gang, vi igaar begyndte Behandlingen af det foreliggende Affnit, havde jeg en Følelse af, at Forhandlingerne vilde indskrænke sig noget, og at navnlig visse Punkter egentlig kunde betragtes som afgjorte. Jeg troede at kunne mærke det paa Stemningen hos ærede Medlemmer, og jeg tilstaa, at jeg syntes at kunne mærke paa selve den ærede Ordførers Foredrag, at den foreslaaede nye § 00 og det dertil hørende Vndringsforflag Nr. 22 kun vilde blive svagt forsvaret, og at den ikke vilde blive vedtagen. Striden vilde altsaa koncentrere sig om Lovforslagets og Mindretallets Betsømmelser om Jødestedet og den første Del af Flertallets Forflag med de dertil hørende af det ærede 6te kongevalgte Medlem (Ussing) stillede Underendringsforflag. Det har siden bekræftet sig noget, saaledes dog, at Ministeren har opgivet Lovforslaget og tiltraadt Mindretallets Forflag. Det er just denne Tiltrædelse, der bevæger mig til at tage Ordet i Forbindelse med, at det forekommer mig, at der ogsaa ved andre Punkter er nogle Synspunkter, som ikke ere komne tilbørligt frem. Jeg betragter Mindretallets Forflag som bestemt uheldigt, og jeg tror, at der muligvis kan finde en Skuffelse Sted ved Bedømmelsen af det, idet det kan synes at indeholde en Indrømmelse overfor Opholdsstedet, som det i Virkeligheden ikke indeholder, hvormod det staar Lovudkastet meget nærmere, end det synes at gjøre. Jeg skal da begynde med at sige, at, naar den ærede Landsthingsmand, der var Odsfører for Mindretallet igaar, sagde, at Betragtningerne ikke stode saa langt fra hinanden, idet det jo ikke kom an paa, om man satte Jødestedet først eller sidst, idet man jo dog

fra begge Sider vil have baade Opholdsstedet og Jødestedet som Forsørgelsessted, saa forholder Sagen sig jo saaledes, at for Flertallet er Jødestedet kun Nødstedet, det, som man i den sidste Nød griber til, naar man intet andet Middel har, men for Mindretallet, saavel som for Lovudkastet, er Jødestedet Hovedudgangspunktet, som man kun forlader paa en saadan Maade, at der bliver overordentlig liden Udfigt til, at man kommer til noget andet Sted. Naar der nu er Spørgsmaal om at vælge mellem disse to Forsørgelsessteder, saa vilde jeg ønske, at man istedetfor de brugte Udtryk „Trangskommune“ eller „Opholdskommune“ vilde beslutte sig til at tale om „erhvervet Forsørgelshjem“, thi det er det væsentlige Spørgsmaal. Der er ikke Spørgsmaal om en enkelt Kommune, hvori man har opholdt sig, og der bør heller ikke være Spørgsmaal om det tilfældige Dieblit, hvor Trangen indtræder, men Spørgsmaalet dreier sig, saaledes som det ærede 6te kongevalgte Medlem havde Fortjeneren af klart at fremhæve, om der, istedetfor det tilfældige Jødested som Forsørgelshjem, erhverves en Stet til at forsværges paa et andet Sted. Betragter man nu disse to Forsørgelsesberettigelser, den, der er knyttet til Jødestedet, og den, der er erhvervet, da kan der jo ganske vist for Jødestedet fremhæves den meget store Lethed i at udfinde det, og det kan endvidere fremhæves, at det ikke giver Anledning til den Art Chikaner, som vi kjende og ønske maatte blive forebyggede med Hensyn til Erhvervelsen af Forsørgelsesret, og jeg føyer til — hvad den ærede Landsthingsmand for 10de Kreds (Nesjen) ikke vilde bygge paa, men som alligevel skal drages frem, at denne Forsørgelse har en Slags Billighed, som jeg vil kalde den numeriske Billighed. Det er ganske vist, at, naar man holder sig til Jødestedet, vil enhver Kommune blive stillet paa samme Villkaar; den vil ikke modtage flere fremmede Fattige til Understøttelse, medens den selv kun bliver befriet for enkelte. Det laaber sig heller ikke negte, at i denne Kamp ere Rjbstæderne uheldigt stillede; ganske vist modtage de langst flere til Forsørgelse, end de afgive. Men jeg siger, at det kun er en numerisk Billighed, det er ikke vist, at det i andre Henseender er billigt; thi, vil man gaa dybere ind paa Sagen, maa man tage i Betragtning, at Byerne — allermeest de store Byer, altsaa allermeest den By, som jeg har den Ære at repræsentere, og for hvilken jeg føler varmt, nemlig Rjbenhavn — slibe langt mere paa de Fattige, der komme dertil andetsteds fra — ja lad os ikke kalde dem Fattige, men